

ת"פ 65451/07 - מדינת ישראל נגד יצחק אל פאר

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 18-07-65451 מדינת ישראל נ' פאר
תיק חיזוני מס' פיקח חיזוני
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל אוטופלד נאוי
מדינת ישראל
מאשימה
נגד
נאמנים
 יצחק אל פאר

החלטה

לפני בקשה לביטול כתוב האישום בטענה שלא בוצע שימוש לבקשתו, טרם הגשת האישום.

בגנד המבוקש הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה לפיה השתמש בכל מרמה או תחבולה או שהרשה לאחר להשתמש בהן או עשה מעשה אחר במטרה להתחמק או להשתלם מהתשלום מס, עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ער"מ מוסף, התשל"ז-1973 (להלן: "החוק").

נטען בכתב האישום, כי בין השנים 2011-2013, עסק המבוקש במכירת דברי מאפה וביצע עסקאות עם לקוחות שונים. על אף זאת, המבוקש לא עשה את המוטל עליו לעניין רישומו כעובד ע"פ החוק, לא נרשם כעובד במס ער"מ וזה על מנת להתחמק מהתשלום המס הגלום בעסקאות שביצע.

במהלך תקופה זו, ביצע המבוקש לכל הפחות, עסקאות בסך של 1,723,902 ל"ן כולל מע"מ, אשר סכום המס הנובע מהן הוא 260,428 ל"ן, כמפורט בספח א' שצורף לכתב האישום. נטען, כי המבוקש לא דיווח על העסקאות לרשותו המס ולא שילם את המס הנובע מהן.

טענות הצדדים

לטענת המבוקש לא נערך לו שימוש בטרם הגשת האישום כנגדו.

בבקשה שלפני עותר המבוקש למחיקת האישום נגדו על מנת שיוכל למש את זכותו בדבר קיום שימוש חדש ולא כנאים. לטענתו, המשיבה לא עמדה בחובתה שבחוק ולא זימנה אותו לשימוש כדין.

לטענת המבוקש, ביום 26.7.18 הוגש כתוב אישום זה כאשר ביום 19.7.18 החזיר דואר ישראל את מכתב המידע השני, בצוין "לא נדרש". ככלומר, כתוב האישום הוגש בחולף שבעה ימים בלבד וזאת בניגוד לסעיף 60 א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשל"ב-1982 (להלן: "החסד" פ').

עמוד 1

המבקש ממשיך וטוען כי עד היום, 14 חודשים לאחר הגשת כתב האישום, טרם נערך לו שימוע וזאת על אף שהוא במשרדי היחידה החקורת מספר פעמיים, לבקשתה.

לטענת המבקש, חובה על המשיבה להודיע לנאים על קיומו של חומר חקירה וكمנה לנאים זכות לשטוח טענותיהם לפני המאשימה בטרם תתקבל החלטה אם להגיש אישום כנגדם.

ב"כ המבקש צרף לבקשתו פסק דין והנחיות היועץ המשפטי לממשלה, בהם נקבעה חשיבות השימוע, היקפו ואופן ביצועו. לשיטת המבקש, קיום שימוע לאחר הגשת כתב האישום גנום באירוע נוחות, פוגע בראיות העין וקיימים חשש לפיו לא שמע המבקש בלב פתוח.

עוד מעלה המבקש בבקשתו טענות מוקדמות של פגם או פסול בכתב האישום, העובדה כי כתב האישום אינו מהוועה עבירה וטענת הגנה מן הצדק מחמת הפגמים שנפלו ואכיפה ברורנית. המבקש אינו מפרט טענותיו אלה, אלא מצין כי יפרtan במסגרת השימוע.

המשיבה מתנגדת לבקשתו ומציינת כי ביום 12.12.16 נשלח אל המבקש מכתב ידוע ראשוני שוחר בציון "לא נדרש".

ביום 25.6.18, שוחחה ב"כ המשhiba טלפונית עם המבקש והסבירה לו כי בכוונתה להגיש כתב אישום כנגדו ועומדת לו הזכות לפנות אליה בבקשתה להימנע מכך. המבקש בשיחה, ביקש מב"כ המשhiba להעביר את מכתב הידוע השני בדו"ר רשום ואימת את מענו. המבקש ציין בפני ב"כ המשhiba כי אין אפשרות להעביר אליו את המכתב באמצעות הדואר האלקטרוני או הפקס. ב"כ המשhiba צרפה לאיומות הדברים, מזכיר שכתבה באותו היום.

מכבת הידוע שנשלח אל המבקש ביום 25.6.18, חזר אף הוא תוך ציון הסיבה "לא נדרש".

ב"כ המשhiba הפנתה לפניה סעיף 60(א)(ג) לחס"פ הקובלע כי היה ונשלחה הודעה בדו"ר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין, גם ללא חתימה על אישור המסירה. על כן, לשיטת המשhiba, היא קיימה את החובה המוטלת עליה. עוד טענת המשhiba, כי היה באפשרות המבקש לאחר הגשת האישום כנגדו, לפנות אליה בבקשתה לעריכת שימוע.

המשhiba הפנתה בתגובה למקרים בהם לא נשלחה הודעה בדבר זכות השימוע, ובתי המשפט קבעו כי ניתן רפא את הפגם בעריכת שימוע מאוחר, ללא ביטולו של האישום.

לאחר שהוגשה תגובת המאשימה, הגיע המבקש כתב תשובה בו חזר על טענותיו והוסיף כי שכר את שירותו של רואה חשבון וביום 6.10.19 קיבל עותק מוחות דעתו המקצועית, בה צוין כי הנפקת חשבונות המס ע"י המבקש נעשתה כדין ובוצע תשלום מס ממוקבל הסchorה. על כן, כתב האישום לטעنته, הוגש שלא כדין. עוד ציין המבקש כי אין זוכר שיחת טלפון שערק עם ב"כ המשhiba, לא צוין על גבי המזcker המועד בו בוצעה השיחה, מספר הטלפון ולא מפורט המعن אליו ביקש כי ישלח המכתב. עוד ציין כי באותה העת, נערךו במבנה בו התגורר עבודות בניה נרחבות ויתכן וזה הסיבה שלא קיבל את הודעות דואר ישראל.

המשhiba, השיבה לטענות החדשות שהועלו וציינה כי יושרה מעולם לא הוטל בספק, היא דוחה את חוות דעתו של רואה החשבון ובכל מקרה על טענות אלה להתרבר במסגרת ניהול ההליך בפרשת ההגנה. המשhiba חזרה וציינה כי המבקש

לא היה רשום כעוסק עת ביצעה העסקאות. עוד צינה ב"כ המשיבה כי מספר הטלפון של המבוקש לא צוין במסמך כי מדובר באותו המספר המופיע בכתב האישום וכן המען שזהה למן אליו נשלח המכתב. המכתב לא נדרש על ידי הנאשם וועל כן יש לדוחות טענותו בעניין הבניה שבוצעה באותה העת בבניין.

דין והכרעה

טענת המבוקש לפיה לא נערכ לו שימוש תשמש אף במקרים חריגים לביטול כתוב האישום. במקרים בהם הפגיעה בעקרונות של צדק או בمبוקש היא קיצונית. (ע"פ 2910/94 **יפת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 398, 221 (1996)).

בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' דר' איתמר בורוביץ**, פ"ד נ(6) 776, נקבע מבחן תלת-שלבי להחלט טענת ההגנה מן הצדק: "שלב הראשון על בית-המשפט לזיהות את הפגמים שנפלו בהילכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעומוד על עצמתם מונתק משאלת אשמו או חפותו. שלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים ישulos פגעה חריפה בתחשות הצדק וההגינות ... שלב השלישי, משוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן הכרך בפגיעה חריפה בתחשות הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעות מותנים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתוב-האישום".

אי קיומו של שלב מוקדם מיותר את בחינת השלב הבא, שכן: "שלב זיהוי הפגם ובוחנת עצמותו, שלב האיזון בין האינטראסים ושלב הסعد הרاءו. מדובר בשלבים המורכבים זה על גבי זה, שהתקיימו של המוקדם בהם הוא תנאי ליישום השלב הבא אחריו".

(ר' ישבג נקדימון, הגנה מן הצדק, פרק רביעי, מift לborovič: הרחבת המבחן להחלט ה"הגנה מן הצדק", נבו הוצאה לאור, מהדורה שנייה, תשס"ט-2009, עמ' 69).

הלכה זו נותרה בעינה גם לאחר עיגון דוקטרינת ההגנה מן הצדק במסגרת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

בחינת השלב הראשון מעלה כי המשיבה קיימה את החובה המוטלת עליה על פי דין.

סעיף 60א לחס"פ קובע כדלקמן:

"(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר証據 הנוגע לעבירות פשע תשלח לחשוד הודה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החלטת פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי

עמוד 3

הענין, כי קיימת מניעה לכך.

...

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם ללא חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת הודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשת מנומקט, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המחו"ז, ראש ייחิดת התביעה או מי ששם הסמיכו לכך, לפי העניין, רשאים להאריך את המועד האמור."

ביום 12.12.16 נשלח אל המבוקש מכתב ידוע ראשון שחזר בציון "לא נדרש".

בהתאם למצור שנרשם על ידי ב"כ המשיבה, ביום 25.6.18, שוחחה ב"כ המשיבה טלפונית עם המבוקש והוא צינה בפניו כי בכוונתה להגיש כתב אישום כנגדו. עוד צינה ב"כ המשhiba בפני המבוקש כי עומדת לו הזכות לפנות אליה בבקשת להימנע מכך. מכתב היידוע נשלח בדואר רשום, אל מענו של המבוקש, בהתאם לבקשתו. בהתאם לדוח מ undercut המשלוחים שצורף כנספח ב' לתשובת המשיבה, מכתב היידוע "לא נדרש בידי הנמען ויוחזר לשולח". המבוקש הוא שלא דרש את דבר הדואר. המבוקש סרב לקבל את מכתב היידוע בכל דרך אחרת.

זרת ועוד, אף לאחר שלא קיבל המבוקש כל מכתב, ועל אף שידע כי המשיבה מתעתדת לשלווח אליו מכתב ידוע וכתב אישום, הוא לא מצא לנכון לפנות אל המשיבה בשאלת מדו"ע לא הגיע אליו דבר הדואר.

לענין טענת המבוקש כי אין זוכר שבוצעה שיחה בין לבין ב"כ המשיבה, אצ"ן, כי ב"כ המשיבה تعدה במצור את תוכנה שעה שהմבוקש לא מכחיש את קיום השיחה אלא רק מציין כי "אין זוכר".

מכבת היידוע שנשלח אל המבוקש ביום 18.6.25, חזר כאמור, תוך ציון הסיבה " לא נדרש בידי הנמען ויוחזר לשולח".

בהתאם לסעיף 60(א)(ג) לחס"פ, רואים בהודעה שנשלחה בדואר רשום, כאילו הומצאה כדין, גם ללא חתימה על אישור המסירה.

לפיכך, המשיבה קיימה את החובה המוטלת עליה.

לכארה, מתייתר הצורך בבדיקה שלבים האחרים כפי שנקבע בהחלט בורובי". יחד עם זאת אצ"ן, כי אף אם הייתה נכונה לקבל טענתו של הנואם כי המשיבה לא עמדה בחובה המוטלת עליה על פי דין, הרי שכן ניתן היה לרפא את הפגם של אי ערכית השימוש, באמצעות מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של האישום.

על כן, ולפניהם משורת הדין, הנני מאפשרת למבוקש לפנות בתוך 14 ימים למשיבה בבקשת לעורוךロー שימוש.

בעניין יתר טענותיו המקדימות של המבוקש, הן אינן מפורטוות, לא הוצגו עד תום והוא בעצמו ציין בבקשתו כי יפרט בהלך השימוש.

בעניין חווות הדעת אליה הפנה המבוקש בתשובתו, הרי שטענות אלה לגופו של אישום, מוקמן להיבחן ולהתברר במסגרת ההליך העיקרי בפרשת ההגנה.

לאור האמור, הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, כ"ז תשרי תש"פ, 26 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

חתימה